

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO - Dzień Życia Konsekrowanego

Bazylika Katedralna, 3 lutego 2018 r.

1. Czcigodne osoby życia konsekrowanego, drogie siostry zakonne, wdowy i dziewice konsekrowane, wdowcy i bracia kapłani żyjący w charyzmatycznej posłudze swoich zgromadzeń i zakonów. Pozdrawiam Was serdecznie i dziękuję Wam za apostołskie świadectwo wiary, którego drogę wyznaczają rady ewangeliczne czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Wielki katechizm życia konsekrowanego, jakim jest adhortacja apostołska św. Jana Pawła II „Vita consecrata”, przypomina, że życie konsekrowane w świecie oraz charakter jego świadectwa to przekonujące dowody na to, że *nie jest ono rzeczywistością odosobnioną i drugorzędną*, ale sprawą całego Kościoła (...). Życie konsekrowane znajduje się w sercu Kościoła i ma kapitalne znaczenie dla jego misji, wyraża bowiem istotę powołania chrześcijańskiego. Życie konsekrowane nie tylko w przeszłości było pomocą dla Kościoła, ale stanowi cenny dar także obecnie i przyszłości Ludu Bożego, ponieważ jest głęboko zespolone z jego życiem, jego świętością i misją (por. VC 3).

Dziś więc w murach czcigodnej katedry kieleckiej, którą swoją obecnością zaszczycił bł. Wincenty Kadłubek, biskup krakowski i późniejszy cysters z Jędrzejowa, wyrażam wobec Was i wobec wszystkich Waszych sióstr i braci wdzięczność Kościoła Kieleckiego za posługę duszpasterską, katechetyczną, charytatywną, medyczną i wychowawczą. Blisko 400 osób pozostających w pięknym powołaniu osób życia konsekrowanego upiększa Kościół kielecki darem wiary, modlitwy i ofiary, pracy i świadectwa. Kilkadziesiąt osób wyrosłych na glebie diecezjalnej wspólnoty głosi Ewangelię w młodych Kościołach i tam, gdzie powołań jest wciąż mało.

2. Wyzwanie roku duszpasterskiego „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym” to zadanie apostołskie dla wszystkich ochrzczonych bez wyjątku, ale

jest ono czymś wyjątkowym dla osób konsekrowanych. Pawłowe wskazania z listu do Galatów nie pozostawiają wątpliwości, jak niezwykle są owoce życia Duchem Świętym. Ich imienny katalog – miłość, radość, pokój, cierpliwość, dobroć, życzliwość, wierność, łagodność i opanowanie – to jak perły nanizane na sznur ludzkiego życia, które nie tylko są godną podziwu ozdobą, ale czynią ludzkie życie ewangelicznie pięknym, niepojęcie pięknym (por. Ga 5, 22-26). Z duchowości zbudowanej na takim ewangelicznym materiale musi wypłynąć strumień gorliwej postawy apostoelskiej, która nigdy nie zwątpi w sens rad ewangelicznych, w sens największego trudu i niespodziewanej ofiary. Ewangelicznych podstaw życia konsekrowanego – jak uczył Jan Paweł II – należy szukać w szczególnej relacji, jaką Jezus nawiązał w czasie swego ziemskiego życia z niektórymi spośród swoich uczniów, wzywając ich, by nie tylko przyjęli Królestwo Boże we własnym życiu, ale także by oddali swoje istnienie w służbę tej sprawy, porzucając wszystko i naśladowując wiernie Jego *sposób życia* (por. VC 14). Wierność przejawia się w jedności, a ta była gorącym pragnieniem Boskiego Mistrza, kiedy wybrzmiały Jego słowa pełne troski: „Aby byli jedno” (J 17,21). To pragnienie powtórzone kilkakrotnie w modlitwie Pana Jezusa wobec apostołów jest dowodem, że jedność jest czymś bardzo delikatnym. Jest jak bezcenna klamra, która spina wierność i miłość.

W świecie, który kocha się w dokonywaniu podziałów we wszelkich sferach ludzkiego życia, ewangeliczna jedność jest dla niego gorzkim wyrzutem. W tym kontekście powołanie do życia konsekrowanego jest zaproszeniem do budowania cywilizacji jedności, opartej na wzajemnej miłości, której podstawą są słowa z modlitwy arcykapłańskiej Jezusa – *aby byli jedno*. „W ten sposób ukazuje ono ludziom piękno komunii, jak i konkretne drogi do niej. Osoby konsekrowane bowiem żyją «dla» Boga i «z» Boga, i właśnie dlatego mogą świadczyć o mocy łaski, która przynosi pojednanie i niszczy mechanizmy przeciwne jedności, obecne w sercu człowieka i w relacjach społecznych” (VC 41). Życie konsekrowane jest więc odpowiedzią Boga na wołanie

podzielonego i coraz bardziej rozdartego wojnami świata, który jak nigdy dotąd potrzebuje jedności (zob. *List Przewodniczącego Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego na Dzień Życia Konsekrowanego 2018*).

3. Moi Drodzy! Miejmy pewność, że nawet jeśli nieobce są nam ludzkie słabości, Jezus nigdy nie rezygnuje z człowieka, którego obdarza łaską powołania. Nadal są Mu potrzebni liczni mężczyźni i kobiety, którzy na różne sposoby urzeczywistniają obecność Jego miłości w świecie. Tak kruche po ludzku naczynie, jakim była św. Teresa od Dzieciątka Jezus, nie miała wątpliwości, że kto kocha, czyni wszystko, czego oczekuje Jezus. Dlatego dojrzała w swojej wierze i zaufaniu pokładanym w Jezusie Chrystusie, mogła wołać: „W sercu Kościoła, mej matki, będę miłością”. Za jej przykładem w mocy Ducha Świętego mówmy światu wokół nas, że jedynym lekarstwem na jego choroby jest miłość. I więcej! Sami dajmy dowody świadectwem życia, że jedyną drogą do prawdziwego szczęścia jest miłość, której źródłem jest tylko Bóg. Amen.